

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Hr. Hans Engell stillede spørgsmål om Skallingen, og til det vil jeg godt sige, at det endnu er alt for tidligt at sige noget om, hvad en rydning af Skallingen vil koste, og hvilken indvirkning det vil have på det fredede område, når man gennemfører en rydning. Der skal først foretages en række undersøgelser. Jeg vil dog godt sige, at erfaringerne fra den igangværende rydning på Kalvebod viser, at det koster betydelige beløb at fjerne og destruere miner, men det er altså endnu for tidligt at sige noget mere konkret om det, men vi er i gang med at forberede det.

Med hensyn til det spørgsmål, som blev stillet af Enhedslistens ordfører om Claymoresystemet, kan jeg sige, at når det ikke anvendes som miner, og det vil sige med trådudløser, er Claymoresystemer ikke omfattet af konventionen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er sådan, at hvis man har et minesystem som Claymoresystemet, der fuldt ud er i stand til at blive brugt som personelmine – og det forstod jeg også på ministerens svar at det rent faktisk er brugbart til – må det naturligvis også være omfattet af konventionen. Ellers kommer vi i den absurde situation, at landene kan oplagre personelminer af forskellig art og så blot meddele, at de har sandelig ikke tænkt sig at anvende dem som personelminer, men at de har et eller andet andet formål og derfor ikke er omfattet af konventionens forbud. Det tror jeg ikke er holdbart.

Jeg tror, det ville være klogt, at vi startede med at rydde op i vores eget hus, når vi skal ud og overbevise andre lande om, at de skal ratificere konventionen. Jeg håber, at vi kan få et svar på spørgsmålet, om der ikke her er tale om en reel omgåelse af konventionen.

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Jeg skal blot sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg har besvaret spørgsmålet. Men jeg skal gerne gentage svaret, lige så mange gange hr. Albrechtsen vil høre det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 29:

Forslag til folketingsbeslutning om et dansk militært bidrag til FN's fredsbevarende operation i Vestsahara.

Af udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) (Fremsat 15/4 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Bjarne Laustsen (S):

På Socialdemokratiets vegne vil jeg indledningsvis konstatere, at vi naturligvis støtter regeringens forslag om et dansk bidrag til FN's fredsbevarende operation i Vestsahara. Selvfølgelig gør vi det, for Vestsahara er en af de solstrålehistorier, der bekræfter, at FN's internationale fredsbevarende indsats nytter.

Nu skal vi blot have fulgt indsatsen helt til dørs, så FN i løbet af relativt kort tid kan forlade Vestsahara som et område, hvor årtiers blodig krig er afløst af fredelig sameksistens og arbejde hen imod opbygning af de demokratiske traditioner og institutioner.

En dansk indsats i Vestsahara er helt i tråd med den udenrigs- og forsvarspolitiske linje, Socialdemokratiet i øvrigt står for, og helt i tråd med det nylig tiltrådte regeringsgrundlag for de kommende 4 år, hvoraf det bl.a. fremgår, at regeringen vil arbejde aktivt for at støtte FN's rolle som skaber og opretholder af fred og sikkerhed i verden og fremme den sociale og økonomiske udvikling, ligesom Danmark også fremover gennem deltagelse i det internationale fredsbevarende arbejde skal vise, at dansk forsvar nytter.

For Socialdemokratiet er det derfor nærmest en gave, at Danmark nu får lov til at deltage i

afslutningen af den fredsskabende indsats, FN har ydet i Vestsahara.

Baggrunden for den nuværende anmodning fra FN er en fredsftale fra 1988, hvor det med FN's mellemkomst lykkedes at etablere en fredsftale, der indebar, at en folkeafstemning skulle afgøre, hvorvidt Vestsahara skal være en selvstændig stat eller forblive under marokkansk flag.

Grundet på uenighed mellem parterne om betingelserne for afstemningen har det imidlertid endnu ikke været muligt at gennemføre denne folkeafstemning. Sidste år vurderede FN's generalsekretær imidlertid, at betingelserne for at videreføre og afslutte fredsplanen nu er til stede, og FN fremlagde på den baggrund en plan, hvori det anbefales at udvide observatørmissionen til en samlet militær styrke på 1.850 mand og en observatørstyrke på ca. 550 mand. Derfor denne anmodning til bl.a. Danmark.

Operationen i Vestsahara er en traditionel fredsbevarende mission, hvis primære formål som sagt er at sikre gennemførelsen af den planlagte folkeafstemning og muliggøre en tilbagevenden for de flygtninge, der i dag befinder sig uden for Vestsahara. Herudover forventes det, at styrken skal anvendes til overvågning af våbenhvilen og demilitariseringen af området efter valget.

Siden 1991 har den militære situation i Vestsahara været rolig og stabil, og parterne har overholdt våbenhvilen. Og såvel Marokko som Polisario har anerkendt FN's autoritet i området, og der vurderes således ikke at være nogen organiseret militær trussel mod FN-enhederne i Vestsahara.

FN har uformelt anmodet en række lande om at bidrage til den udvidede styrke i Vestsahara, og foreløbige tilkendegivelser tyder på, at bl.a. Holland, Østrig, Argentina og Uruguay vil bidrage med militære styrker. Og Danmark er formelt blevet anmodet om at bidrage med infanterienheder og militære observatører.

Udgangspunktet for de danske overvejelser om at yde et militært bidrag må være, at der er tale om en traditionel fredsbevarende mission, som skal udføres i et område, hvor den sikkerhedsmæssige risiko kan karakteriseres som lav.

Det danske militære bidrag bestående af en infanteriafdeling og en sanitetsafdeling som støttestruktur kan indgå i det hollandsk ledede kompagni.

Socialdemokratiet har med tilfredshed noteret sig, at udgifterne på ca. 60 mio. kr. kan holdes inden for rammen. Og Socialdemokratiet håber, at et meget bredt flertal i Folketinget stiller sig bag beslutningen om en dansk støtte til FN's arbejde i Vestsahara. Det vil jo være et godt signal til omverdenen.

Svend Aage Jensby (V):

Det er velkendt, at Venstre siden januar 1993 altid har støttet regeringens forslag om dansk forsvars deltagelse i internationale operationer, hvad enten de har fundet sted i FN-, OSCE- eller NATO-regi. Og det har vi gjort, fordi vi mener, at det er både naturligt og rigtigt, at Danmark yder sit bidrag til at sikre stabilitet, fred, overholdelse af menneskerettigheder og fremme af demokratiske processer, og at for-drevne kan vende tilbage til deres hjemstavn.

Og dansk forsvar og i øvrigt også andre komponenter, der har deltaget i disse opgaver, såsom politiet og hjælpeorganisationerne, har jo gennem tiden løst deres opgaver på fortræffelig vis – ulykkeligtvis endda med livet som indsats for nogles vedkommende.

Formålet med den operation, som hr. Bjarne Laustsen allerede har været inde på, falder jo ind under det, jeg her har nævnt, og vi kan derfor støtte forslaget. Det har jeg også tidligere tilkendegivet i forligskredsen bag forsvarsforliget, og selvfølgelig holder vi, hvad vi dér har sagt.

Men når det så er sagt, vil jeg alligevel minde om de synspunkter, der er blevet givet udtryk for i styregruppens rapport vedrørende oprettelsen af den internationale brigade, hvor det jo på side 13 bl.a. nævnes, at spørgsmålet om indsættelse af dele af enheden i forskellige geografiske områder i høj grad vil afhænge af længden af udsendelsesperioden, af antallet og ikke mindst af logistiske og transportmæssige forhold, og at danske styrker principielt bør kunne indsættes overalt, men at ressourcemæssige og praktiske forhold taler for visse begrænsninger.

Og på side 45, tror jeg det er, nævnes det, at af økonomiske og logistiske årsager finder styregruppen, at større danske styrkebidrag til FN-operationer udelukkende bør indsættes inden for Europa eller det europæiske nærområde.

Jeg minder blot om det her, fordi man nødvendigvis må sige, at der må være områder og operationer, som vi ikke bør deltage i, men det gør vi altså i her.

Jeg synes blot, det skal nævnes. Jeg mener nemlig også, at der er en anden vigtig ting i forbindelse med udsendelse af vores forsvarsstyrker til internationale opgaver, og det er, at vi hele tiden skal have for øje, at vi bør have den danske befolknings forståelse for udsendelsen. Og det forstår befolkningen fint, når det drejer sig om lande i Europa såsom Jugoslavien – og det glæder mig altid at høre, at man i fædrelandet har forståelse for dette – men jo længere væk det er, desto mindre kan den forståelse måske etableres og fastholdes.

Jeg minder også om de økonomiske aspekter, for det bliver jo ikke billigt, og der er givet et skøn over udgifterne, men vi ved, at det kommer til at koste, og at det også kommer til at koste nedslidning af materiel. Og i 1996 brugte vi jo godt og vel det, vi havde til rådighed inden for den aftale, der nu er i forliget, om udsendelse af ca. 1.500 mand i FN-tjeneste; vi brugte godt 20 mio. kr. mere. Og jeg har fra ministeren fået en opgørelse over, hvad vi har brugt i 1997, men den forekommer mig ikke klar. For her er det nævnt, at vi er oppe på 500 mio. kr. i 1997-prisniveau, men deri er ikke medregnet udgifter til ekstraordinær nedslidning af materiel osv., og det må vi dyrke.

Men om ikke før, så når vi skal til at forhandle et nyt forsvarsforlig, risikerer vi jo at stå i den situation, at vi har brugt rigtig mange penge til det her og måske flere, end vi har til rådighed, og så er vi i en vanskelig situation. For vi må hele tiden tænke på, at også vores almindelige forsvar, om man så må sige, vores hjemlige forsvar, til stadighed skal have de økonomiske rammer, der er nødvendige, for at forsvaret kan virke troværdigt, også når det optræder i NATO-sammenhæng osv.

Men jeg går ud fra, at når vi skal forhandle forsvarsforlig, vil de tanker, jeg her har nævnt, vinde gehør hos regeringen, og hvis det er tilfældet, deltager vi gerne i Venstre. Men de økonomiske rammer for forsvaret skal altså være i orden.

Det står i bemærkningerne, at hvis der skal ske ændringer i bidraget, vil udenrigsministeren bringe det frem i Det Udenrigspolitiske Nævn. Men jeg går også ud fra, at vi i forligskredsen kommer til at drøfte eventuelle ændringer.

Og så vil jeg slutte med at sige, at når vi nu træffer den beslutning, som vi gør, og som jeg også er helt enig i at et bredt flertal forhåbentlig gør, så lægger vi afgørende vægt på, at vore

soldater får den optimale udrustning, når de sendes derned.

Hans Engell (KF):

Det Konservative Folkeparti har givet tilsagn om at støtte det foreliggende beslutningsforslag om at sende den danske styrke til Vestsahara. Men jeg vil gerne understrege, at det ikke sker uden ganske væsentlige betæneligheder, som først og fremmest handler om, hvorvidt opgaven er tilstrækkelig relevant for dansk forsvar. Det er jo trods alt ikke alle opgaver, som vi af FN bliver bedt om at deltage i, vi behøver eller bør sige ja til.

For det andet drejer vores betæneligheder sig om, hvorvidt det på et tidspunkt, hvor regeringen i sit nye regeringsgrundlag forestiller sig besparelser på forsvarsområdet i de kommende år, efterhånden er muligt at strække forsvarets ressourcer, så det kan løse så mange forskellige opgaver på samme tidspunkt, som der er tale om. Det er trods alt en begrænset personelstyrke, vi råder over.

Og endelig hæfter vi os for det tredje ved, at ingen andre nordiske lande har tilsluttet sig operationen, ligesom den tidsplanlægning, der fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslaget, virker meget løs i fugerne.

Vi vil i forbindelse med udvalgsbehandlingen også se grundigt på sikkerheden for det personel, der skal udsendes, herunder også i forhold til eventuelle mineudlægninger, og her taler vi ikke blot om personsikkerheden, men også om køretøjer og andet.

Situationen i Vestsahara har i mere end 7 år været usikker og ret uoverskuelig, men vi er altså enige med regeringen i, at der nu omsider synes at være tilvejebragt et grundlag for en varig løsning. Og det er også kun i den sammenhæng, udsendelsen af den fredsbevarende styrke kan betragtes som meningsfuld, og det er også derfor, vi tilslutter os forslaget.

Men der er et par punkter, som jeg godt vil rejse over for ministrene under denne førstebehandling af forslaget og måske især over for forsvarsministeren:

I forbindelse med indgåelsen af det nuværende forsvarsforlig aftalte partierne, at der årligt skulle afsættes et nettobeløb på 530 mio. kr., svarende til udsendelse af ca. 1.500 mand i FN's tjeneste. Ved et eventuelt mindre forbrug i forligsperioden ville pengene komme i forsvarets kasse. Udgifter herudover må naturligvis afhol-

des uden for forsvarsbudgettet, hvilket vil sige, at forsvaret skal tilføres yderligere ressourcer.

Jeg har ikke de beregninger, men dem vil vi selvfølgelig bede om i forbindelse med udvalgsbehandlingen. Men for mig ser det ud, som om vi allerede med de igangværende operationer og nu med Vestsaharaoperationen lagt oveni må nærme os loftet for det beløb, der blev afsat i forsvarsforliget.

Med andre ord vil alle de penge, der blev afsat til fredsbevarende operationer, formentlig være anvendt, og det betyder, at hvis der senere i år eller næste år måtte melde sig et behov for dansk deltagelse i yderligere fredsbevarende operationer, kræver det, at finansministeren hiver sit checkhæfte eller måske snarere sit Dankort frem.

Og set i det lys kan man så spørge, om regeringen med sit tilsagn om deltagelse i Vestsaharaoperationen har forudset, at vi nu nærmer os grænsen for, hvad der er afsat i forsvarsforliget, og at yderligere deltagelse vil kræve tilførsel af yderligere ressourcer til forsvarsbudgettet.

Det andet punkt, som jeg godt vil fremhæve, er tidsplanen for udsendelsen af styrken. For når jeg læser forslaget bemærkninger, synes jeg som sagt, at tidsplanen virker noget gængende, og det finder jeg ikke særlig tilfredsstillende.

Ifølge FN's tidsplan skulle deployering af styrken finde sted i løbet af maj/juni i år med en forventet indsatsperiode på ca. 8 måneder. Men vi må forudse, at det danske kontingent skal have tid til at blive opbygget og også til at forberede sig i området, bl.a. på grund af de klimatiske forhold. Og da det må forventes, at valget i Vestsahara holdes omkring juletid, betyder det, at styrken skulle kunne vende tilbage efter afsluttet mission senest i løbet af første kvartal af 1999. Men som forslaget er formuleret, synes det jo ikke på nogen måde at være sikkert – det siges i hvert fald ikke klart – og derfor vil jeg godt understrege følgende:

Det Konservative Folkeparti er ikke indstillet på, at der i en langvarig periode skal opretholdes et kontingent på over 100 mand i Vestsahara, og det vil vi gerne have nogle fastere garantier for i forbindelse med udvalgsbehandlingen.

Og så vil vi – sådan som også Venstres ordfører, hr. Svend Aage Jensby, var inde på – understrege, at det er godt, at regeringen naturligvis, som loven også foreskriver, er indstillet på at drøfte denne sag med Det Udenrigspolitiske Nævn. Men da det i forsvarsforliget er

præciseret, at forsvarets deltagelse i løsningen af disse opgaver forelægges forsvarsforligspartierne, må vi gå ud fra, at det er også er i denne kreds, spørgsmålet drøftes og videreføres, især hvis der sker udsving i forhold til det, der er forudsat i beslutningsforslaget.

Vi er enige i regeringens synspunkter om en aktiv indsats både i NATO og i OSCE og her altså i FN-regi, men vi finder også, at der skal prioriteres og være god overensstemmelse med forsvarets ressourcer både personelmæssigt og økonomisk.

Og så skal jeg i øvrigt oplyse, at CD's ordfører, hr. Arne Melchior, fortsat passer sit arbejde andetsteds i huset, og at jeg derfor bare skal meddele, at CD kan støtte forslaget.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.59

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptages

Villy Søvnal (SF):

Det, vi er i gang med, er at give samtykke til en dansk militær indsats i forbindelse med Vestsahara.

Den historiske linje er, at det er en 32 år gammel konflikt, vi er i gang med at løse. Da Spanien i 1976 gav afkald på Vestsahara, delte Marokko og Mauretania området imellem sig, og Polisario reagerede ved sammen med frihedsbevægelsen at udråde en selvstændig stat i Vestsahara. I 1979 overtog Marokko så hele området, efter at Mauretania trak sig ud, i 1988 enedes Marokko og Polisario ved FN's mellemkomst om en fredsaf-tale, hvorefter områdets fremtid skulle afgøres ved en folkeafstemning, og der blev indgået våbenhvile i 1991.

Når det har taget så lang tid, skyldes det uenighed om hovedsagelig to forhold. Det ene er registreringen af de stemmeberettigede – altså hvor mange der må stemme – og det andet

er formuleringen af selve afstemningsgrundlaget.

Den konkrete plan, vi skal forholde os til i dag, er at indsætte en international styrke på 1.850 mand, der skal sikre rammerne om folkeafstemningen, muliggøre tilbagevenden af flygtninge, etablere og overvåge nogle grænseovergangssteder og sikre samlingssteder for befolkningsgrupperne samt overvåge våbendepoterne og sikre, at våbenhvilen bliver overholdt, og at parternes tropper trækkes tilbage. Det er vi alt sammen enige i. Vi støtter helt uden forbehold, at Danmark deltager med 110 mand i forventelig 8 måneder i et samarbejde mellem Danmark og specielt Holland, men derudover med Østrig, Argentina, Uruguay og Pakistan som deltagere. Vi har bemærket, at regeringen forpligter sig til at holde Det Udenrigspolitiske Nævn orienteret og rådføre sig med nævnet ved eventuel forlængelse af den nævnte periode.

Det, der skal ske, når det gælder anvendelse af magtmidler, er selvfølgelig rent umiddelbart at tilgodese personalets sikkerhed, sikre styrkens fri bevægelighed og beskytte humanitære organisationer, der arbejder i området, ofre for forbrydelser og flygtninge.

Vi støtter forslaget, men vi vil forsøge under udvalgsarbejdet også at sikre penge til civile formål. Jeg vil godt nævne generelt, at når vi deltager i fredsbevarende operationer, er der efter vores opfattelse ofte et misforhold mellem villigheden til den militære indsats – som vi anerkender nødvendigheden af, så det er ikke her, synspunkterne skilles – og den efterfølgende civile indsats.

Vi ved, der er et ønske dernedefra om køretøjer, og vel at mærke ikke militære køretøjer, men køretøjer i al almindelighed. Der er ønsker om strømforsyningsanlæg, der er ønsker om støtte til humanitære opgaver som f.eks. skoler og hospitaler, og jeg vil godt spørge ministeren, om ministeren vil være velvilligt indstillet over for, at vi udformer beslutningen på den måde, at vi også tilkendegiver vilje til at afsætte midler til civile formål. Det er ikke et udtryk for pression fra SF's side, for vi støtter under alle omstændigheder forslaget. Jeg synes bare, det vil være oplagt, at vi også bruger lejligheden til at sikre den civile del af opgaven, og jeg deler i øvrigt opfattelsen af, at det er vigtigt, vi giver de soldater, vi sender ud, maksimal sikkerhed, og at vi har det for øje under udvalgsarbejdet.

Så skal jeg sige med hensyn til De Konservatives forsøg på at udøve pression, inden vi gik til middagspause, at det var helt tydeligt, at De Konservative vil bruge dette forslag til at oppuste forsvarsbudgettet generelt. Den afpresning behøver man ikke bøje sig for fra regeringens side.

Fra SF's side vil vi under alle omstændigheder gerne være med til at gennemføre forslaget, men vi vil ikke bruge det til afpresning for at få det samlede danske forsvarsbudget forøget. Det forekommer at være et ganske rummeligt forsvarsbudget, vi har med at gøre.

(Kort bemærkning).

Hans Engell (KF):

Jeg må sige til hr. Villy Søvnald, at det er ikke sådan, at vi i Det Konservative Folkeparti giver os af med at drive afpresningspolitik. Vi driver mange andre former for politik, men ikke afpresning.

Det, jeg henviste til, var det forsvarsforlig, der er indgået, og hvoraf det klart fremgår, at der er afsat et beløb på 530 mio. kr. om året, svarende til ca. 1.500 mand til fredsbevarende og fredsskabende operationer. Min vurdering er, at med udsendelsen af Vestsaharastyrken begynder vi at nærme os loftet for det beløb, og så ligger det også ganske klart, at udgifter til yderligere operationer forudsættes dækket af det samlede statsbudget, dvs. uden for forsvarsforligets ramme.

Det, jeg ønskede at gøre regeringen og Folketinget opmærksom på, var altså bare, at nu nærmer vi os formentlig loftet. Jeg kender ikke de præcise beregninger, men det vil sige, at hvis der næste år kommer yderligere fredsbevarende operationer, er det nødvendigt, at finansministeren hiver sit dankort frem.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti må vi nok sige, at vi har fulgt en meget interessant debat i dag. Vi har fulgt en debat, hvor regeringens parlamentariske grundlag i de sager, vi har til behandling, f.eks. om afsendelse af en dansk styrke til Vest-Sahara, efter vores opfattelse ikke har været til stede.

Vi har hørt både Venstre og De Konservative være fremme med meget, meget kritiske bemærkninger til det engagement, Danmark skal i gang med. Venstre har bl.a. været inde på, at Vestsaharaaktionen ikke ligger inden for rammerne af Den Internationale Brigades arbejds-

område. Ifølge bestemmelserne skal det først og fremmest være en europæisk indsats, der ydes via denne brigade, selv om det godt kan ske, der er nogle andre tilfælde, den skal deltage i. Men det er først og fremmest en europæisk indsats, og det her kan jo ikke siges at være en europæisk indsats. De Konservative var inde på nogle tanker om, at det kommer til at gå ud over de øvrige forsvarsbevillinger.

Det er karakteristisk, at man med dette forslag ønsker at hvirvle Danmark ind i aktioner, som man for bare 20-30 år siden ikke på nogen måde kunne have forestillet sig, at Danmark ville være gået ind i. Vi er inde på et spor i den danske forsvarspolitik, hvor man efterhånden først og fremmest koncentrerer sig om de forkromede internationale aktioner, og hvor Danmark åbenbart skal være medvirkende i et verdenspolitiarbejde, hvor man render rundt alle mulige steder og kontrollerer, om menneskeret-tigheder og andre ting bliver overholdt. Det er klart, at det gør man ikke alle steder, og det er altså Dansk Folkepartis opfattelse, at vi ikke kan være aktive deltagere i forbindelse med alle de tilfælde af ufred, der er rundt omkring i verden. Det er også karakteristisk for dette forslag om at sende danske soldater til Vestsahara, som er meget langt væk, at ingen andre nordiske lande er med i den aktion, der er tale om.

Dansk Folkeparti synes, at det kan da godt være – og vi vil have lov til at tage stilling fra sag til sag – at Danmark nogle gange skal være med til at løse forskellige konflikter rundt omkring i verden. Men det kan bare ikke være rigtigt, at vi hver eneste gang, der er tale om en international aktion, skal være i front og være et af de få lande – i dette tilfælde fem – som ønsker at bidrage med soldater og de penge, det koster skatteyderne. Man regner med, at der skal tages 60 mio. kr. netto fra forswarets internationale konto, og det er efter vores opfattelse 60 mio. kr. for meget.

Det kan godt være, at man i Vestsahara har været fornuftige og har ydet et stort stykke arbejde for at få denne folkeafstemning, der måske kan bringe fred i landet. Men vi kan bare ikke se i Dansk Folkeparti, hvad det vedrører de danske skatteydere, at man har lavet en fornuftig indsats og er nået frem til, at der måske skal være en folkeafstemning i Vestsahara.

Vi er af den grundopfattelse, at Venstre og De Konservative burde melde klart ud og uddybe de bemærkninger, de er kommet med heroppefra, ved at sige: Vi kan godt se, at Dan-

mark i nogle tilfælde skal være med til at yde bistand i andre lande og prøve at rette op på ufredelige forhold, men i dette tilfælde ønsker vi at stå af. Derfor kunne jeg godt tænke mig, at Venstre og De Konservative kom med det klare signal, at de ikke vil være regeringens parlamentariske grundlag længere, når det drejer sig om aktioner så langt fra dansk territorium og NATO-territorium som i Vestsahara.

Vi kunne også godt tænke os at spørge, om regeringen ikke kunne forestille sig en situation, hvor man ville sige nej til at deltage i en international aktion, og om regeringen på noget tidspunkt indtil dato har sagt nej til en international aktion. Vi har svært ved at finde nogen tilfælde, hvor der er sendt internationale styrker af sted, og hvor Danmark har sagt nej til at være med, for Danmark er ligesom i front på området.

Samtidig må vi stadig gøre opmærksom på, at med hensyn til økonomien er der begrænsede ressourcer, og derfor kan vi altså ikke her i Danmark være med til at løse alle mulige konflikter rundt omkring i verden. Med de få indbyggere, der er i Danmark, er det ikke muligt, og med de få penge, vi har til rådighed i Danmark, er det ikke muligt. I den sidste ende er der jo tale om, at når man bruger 60 mio. kr. på et område som det her, kommer der til at mangle 60 mio. kr. på et andet område. Det kan godt være, bevillingerne er til stede for i år, men der kommer altså til at mangle penge fremover på andre områder, hvis man bliver ved med at bruge penge her.

Vi kan kun se det som endnu et knæfald for Det Radikale Venstre, som måske i virkeligheden ønsker, at vi først og fremmest skal yde penge til fredsbevarende aktioner rundt omkring og stort set sløjfe det danske forsvar og hjemmevernet. Det kunne også være interessant at vide, om Det Radikale Venstre har krævet noget særligt i forbindelse med en sådan aktion i Vestsahara.

Grundlæggende er vi altså modstandere af forslaget i Dansk Folkeparti, og vi vil følge meget nøje under udvalgsarbejdet, om sikkerheden er i orden for de soldater, der skal af sted, og om pengene bliver brugt på den rigtige måde. Vi kan ikke acceptere forslaget.

Jørgen Estrup (RV):

I modsætning til den foregående taler vil jeg til-lade mig at anlægge et lidt mere internationalt perspektiv på det, der foregår både i denne sal

og i den danske hverdag, for Danmarks sikkerhed er jo som bekendt ganske afhængig af, at vores omverden er stabil og fredelig. Det synes jeg er værd at bemærke.

Der er her tale om en konflikt, som har stået på i 30 år i en del af det ikke så fjerne udland, nemlig et hjørne af Nordafrika, som vi i dag alle sammen ved er overordentlig uroligt. Det grænser op til Algeriet og andre lande med meget potentielle konfliktmuligheder, og derfor synes jeg også, det er vigtigt at understrege, at hvis Danmark kan være med til at løse denne langvarige konflikt om Vestsaharas fremtid, gør vi faktisk ikke bare en meget vigtig indsats for selve området, men også for Europa. Det vil vi gerne være med til fra radikal side.

Vi har længe påskønnet den indsats, FN har ydet både diplomatisk gennem mange år og siden 1991 også med fysisk tilstedeværelse. Nu ser det ud, som om man endelig kan få løst spørgsmålet gennem det, som selvfølgelig må være den eneste ordentlige løsning, nemlig ved princippet om national selvbestemmelse og en folkeafstemning, og jeg synes, det er en god indsats for Danmark at deltage i. Det er helt i overensstemmelse med FN-Pagten, vi som en lille nation har den allerstørste interesse i at støtte.

Jeg vil i denne forbindelse godt minde om, at Danmark rent faktisk for 9 år siden var med i en fuldstændig tilsvarende aktion meget længe væk, nemlig i Namibia. Det skete – til erindring for både den konservative og måske ikke mindst Venstres ordfører – under KVR-regeringen, som netop besluttede dansk tilstedeværelse i Namibia i en aktion, der mindede om den aktuelle.

Jeg synes, det er en rigtig indsats, regeringen foreslår, og jeg tror, den kan være med til at skabe fred i denne del af verden. Bidraget er overkommeligt, men det er selvfølgelig vigtigt, at de soldater, vi sender af sted, er ordentligt uddannet og har den udrustning, der skal til. Vi har fra radikal side hele tiden understreget, at vi ikke ønsker nogen former for discountdelta-gelse i den slags operationer. Der er heller ikke noget, der tyder på, at det bliver tilfældet her, men det er selvfølgelig afgørende, at sikkerheden og uddannelsen er i orden for dem, vi sender af sted.

På denne baggrund kan jeg varmt støtte forslaget.

Keld Albrechtsen (EL):

Med beslutningen om en folkeafstemning for Vestsahara kan man jo sige, at de vestlige lande nu er med til at betale tilbage på en gammel gæld, som de har stiftet i dette område af verden. Det har jo ikke mindst været vestlige interesser, der betingede, at regimet i Marokko i sin tid kunne annektere Vestsahara og på den måde krænke alle principper i FN-Pagten, besætte landet, udsætte befolkningen for de groveste krænkelse, opføre mure ned gennem landet og drive en masse mennesker på flugt.

Nu ser det endelig ud til, at der kan komme en løsning, som hviler på den nationale selvbestemmelsesret, for Vestsaharas befolkning, og det skal i hvert fald ikke mangle på støtte fra Enhedslistens side til under retfærdige former at få virkeliggjort den folkeafstemning, som er planlagt. Derfor vil vi naturligvis støtte det forslag, regeringen her har fremsat om dansk deltagelse i en fredsbevarende styrke.

Jeg er ganske uenig med hr. Peter Skaarup, når han hævder, at der her er tale om en form for aktion, som Danmark ikke ville have påtaget sig for 10 eller 20 år siden. Her er netop tale om en fredsbevarende indsats på nøje afgrænsede betingelser, som falder helt i tråd med den tradition, der gjorde, at Danmark også deltog på f.eks. Cypern.

Hr. Estrup nævnte Namibia, som netop heller ikke er et eksempel på den udvikling, vi ellers har set i dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik med en stadig kraftigere militarisering af udenrigspolitikken. Vi har senest set et eksempel på det med flertallets tilslutning til de amerikanske planer om bombing i Irak. Men dette forslag er netop ikke et eksempel på den nye, militante udenrigspolitik, som forsvarsministeren har været den primære arkitekt for. Jeg ved ikke, om man kan kalde det en anerkendelse – det tror jeg ville være forkert at sige – men i hvert fald vil jeg gerne give forsvarsministeren hovedæren for, at det er kommet dertil. Men dette forslag er altså undtagelsen, der bekræfter reglen, kan man sige, og derfor kan vi støtte det.

Jeg vil godt stille ministrene det spørgsmål, om man ikke i virkeligheden kunne klare denne opgave med en politistyrke. Det skal ikke være afgørende for vores holdning, for vi stemmer for forslaget, men i virkeligheden kunne opgaven vel klares af en politistyrke. Der er jo ikke noget særskilt militært element i forslaget, selv om vi selvfølgelig er enige med den række af

ordførere, som har sagt, at sikkerheden skal sikres for dem, som bliver udsendt.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Vi kan selvfølgelig altid diskutere, hvornår det startede, men for Dansk Folkeparti er der ikke nogen tvivl om, at med tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen startede man en ny æra i dansk forsvars- og udenrigspolitik. Det er en linje, den nuværende regering har fulgt, og det er altså en situation, hvor Danmark helt anderledes kommer til at spille en rolle på det internationale plan, når det gælder udøvelse af militær magt eller militær tilstedeværelse, og vi må bare konstatere, at Danmark har den rolle og efter nogles opfattelse skal have den rolle og være utrolig aktiv på arenaen, når det gælder forsvarspolitik og militær tilstedeværelse.

Men for Dansk Folkeparti er det et problem for Danmark, fordi det efter vores opfattelse kommer til at gå ud over det nationale forsvar, og de penge, man bruger på de aktioner, bliver jo taget fra andre steder. De penge skal findes andre steder, og derfor er det en fejl, at man bliver ved med at tage penge fra f.eks. sundhedsvæsenet, hvor mange mennesker er på venteliste osv. Konsekvensen af at bruge 60 mio. kr. på dette her er, at man tager penge andre steder fra, og derfor er vi imod, at man har valgt denne nye kurs.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det er vigtigt, vi er præcise med hensyn til, hvad det er, der foregår her.

Hr. Peter Skaarup har ret i, at der er sket en ændring i dansk udenrigspolitik, som startede med udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen og er fulgt op af den nuværende regering i form af en mere militant udenrigspolitik. Det kommer også frem i den danske regerings tilslutning til Amsterdamtraktaten, der jo giver mulighed for, at EU kan beslutte militære aktioner. Men det er bare utrolig vigtigt, i hvert fald for os i Enhedslisten, at gøre klart, at her er der netop tale om noget helt andet. Der er tale om en fredsbevarende styrke, som er helt i den ånd, der hele tiden har ligget i FN-Pagten, og som lå til grund for f.eks. indsatsen på Cypern. Det er inden for princippet om den fredsbevarende indsats, og jeg kan sige, at hvis det ikke havde været inden for den ramme, ville vi naturligvis ikke have støttet det.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Så må jeg spørge hr. Keld Albrechtsen: Falder den folkeafstemning, som skal holdes, til jorden, hvis Danmark her i dag beslutter sig for ikke at være med i aktionen? Det kan jeg ikke se. Der er allerede andre lande end Danmark, der har meldt sig, og de lande vil sikkert køre videre med aktionen, og hvis ikke de gør det, er der sikkert andre lande, der er parat til det.

Det kan bare ikke være rigtigt, at fordi der nu er en sådan situation i et land, at der er opnået mulighed for en folkeafstemning, skal Danmark lige pludselig sende mange mand af sted, og det skal koste skatteyderne 60 mio. kr. Det er i hvert fald en forkert vurdering efter vores opfattelse, og derfor vil jeg gentage, at Danmark fører en ny udenrigspolitik – og det er hr. Keld Albrechtsen jo også enig i – som startede med hr. Uffe Ellemann-Jensen som udenrigsminister. Det er en kontant udenrigspolitik, og Dansk Folkeparti kan såmænd være tilfreds med, at vi har en kontant udenrigspolitik, men derfor behøver man da ikke sende soldater af sted i tide og utide.

Tom Behnke (FP):

I modsætning til, hvad tilfældet er med Dansk Folkeparti, er det sådan, at regeringen kan regne 100 pct. med Fremskridtspartiets støtte til dette forslag.

Der er ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet støtter ideen og målet med, at vi yder et dansk militært bidrag til FN's fredsbevarende operation i Vestsahara, for her er jo netop tale om en traditionel FN-indsats, som ligger inden for Pagtens formål. Der er heller ingen tvivl om, at der er tale om en fredsbevarende indsats, og det er det, der er det helt afgørende for Fremskridtspartiet, når der skal sendes noget af sted til FN-formål.

Vi har tidligere været imod – og det er vi fortsat – at der udsendes danske soldater, som skal være med til fredsskabende indsætter; det vil vi ikke være med til. Men når freden er der og det er et spørgsmål om at hjælpe til med at bevare den, er der ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den holdning, at vi skal yde vores bidrag til det. Det har vi gjort ved tidligere situationer i en række lande med stor succes, og vi synes i Fremskridtspartiet, at vi skylder at deltage på den måde i verdenssamfundet og være med til at sikre, at de steder, hvor der

er opnået fred, bliver freden ved med at eksistere.

Der er heller ingen tvivl om, at den verden, vi lever i, bliver mindre og mindre – forstået på den måde, at lande, som vi før i tiden betragtede som beliggende i Langbortistan, på grund af forbedrede transport- og kommunikationsmidler osv. rykker tættere på os. Derfor er det ikke længere unaturligt, at Danmark yder en indsats i en situation som denne.

Det eneste spørgsmål, jeg kunne have til regeringen, er: I hvilket omfang forventer man, at FN giver en refusion til Danmark? Vi har jo i forvejen ganske mange penge til gode hos FN, så når man i forslaget kalkulerer med, at der kommer lidt refusion fra FN, ville jeg godt høre, om der er garanti for det, og hvordan det i øvrigt går med at få de andre penge tilbage. Men vi deltager naturligvis gerne i denne aktion, og regeringen kan regne med Fremskridtspartiets støtte.

Jann Sjursen (KRF):

Regeringen kan også regne med Kristeligt Folkepartis støtte til sit forslag om, at Danmark skal bidrage til at udvide FN's fredsbevarende operationer i Vestsahara.

Det er i virkeligheden glædeligt at skulle diskutere dette forslag i dag. Det er en glædelig begivenhed, at det er kommet så vidt efter 30 års konflikt i området, at den nu er ved at være bilagt, og at princippet om den nationale selvbestemmelse ser ud til at kunne ske fyldest ved den folkeafstemning, der er blevet banet vej for.

Jeg vil godt sige, at vi også har noteret os fra Kristeligt Folkepartis side, at regeringen forventer, at omkostningerne ved udsendelsen af de ca. 110 mand i en forventet periode på 8 måneder kan afholdes inden for den i anmærkningerne til finansloven afsatte ramme til forsvarrets løsning af internationale opgaver. Jeg nævner det her, fordi regeringen i sit regeringsgrundlag udtrykker forventning om, at man fremover vil kunne finde besparelser på forsvarrets område, og jeg synes, det er vigtigt at trække det perspektiv frem i denne debat. Når man forventer, at de 60 mio. kr. kan afholdes inden for det budget, der nu engang er afsat til de internationale opgaver, skal det måske ses i sammenhæng med senere forhandlinger og regeringens forventninger om, at der kan foretages besparelser på forsaret fremover. Men lad det nu være, det er en debat, som skal tages i en anden anledning.

Men det kan jo også diskuteres, hvorvidt Danmarks forsvar kan påtage sig yderligere internationale opgaver inden for de nuværende rammer, og det har vi vores tvivl om. Jeg tror, loftet må være nået, også ud fra de bemærkninger, regeringen selv har gjort til beslutningsforslaget.

Men bortset fra disse få krøller og også en understregning fra vores side af, at vi selvfølgelig forudsætter, at de soldater, der udsendes, får den nødvendige udrustning og også har den fornødne uddannelse, er der fuld tilslutning fra Kristeligt Folkepartis side til dette forslag, som er et bidrag i fredens tjeneste.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg må konstatere ud fra behandlingen af dette forslag, at det ideologisk set er lidt interessant. Det er, så vidt jeg husker, første gang, Enhedslisten står bag et dansk militært bidrag til at løse en fredsbevarende opgave, og det er også interessant derved, at kun ét parti er imod. Aldrig har der været større opslutning bag Danmarks deltagelse i en fredsbevarende opgave end ved denne lejlighed. Dansk Folkeparti er i denne sag helt isoleret, og det synes jeg sådan set der er grund til at være meget tilfreds med.

Hr. Jensby gjorde gældende, at der måtte være begrænsninger for, hvilke opgaver Danmark deltager i. Det er jeg enig i, og det er der i realiteten også. Der er en række fredsbevarende FN-opgaver, Danmark ikke har deltaget i, f.eks. i Cambodja og Angola og også andre steder. Vi er selvfølgelig nødt til at begrænse vore indsatser, nødt til at vurdere, hvor vi bedst kan lægge vore kræfter, og vi er også nødt til – det vil jeg gerne medgive hr. Jensby – hele tiden at vurdere, hvorledes vi til enhver tid sikrer, at der er en folkelig opbakning til de opgaver, vi skal løse. Det synes jeg er vigtigt, og det må altid være en vigtig overvejelse for regeringen og Folketinget, når vi ser på, hvilke opgaver vi skal medvirke til at løse.

Til hr. Engell vil jeg sige, at vi ikke er det eneste nordiske land, der deltager. Sverige deltager også. Vi regner med, at svenskerne træffer beslutning i dag om at deltage med minerydningspersonel og -udstyr.

Hvad tidsplanen angår, rejste hr. Engell en række spørgsmål. Vores fælles problem, vil jeg sige, er, at FN's Sikkerhedsråd ikke har truffet sin endelige beslutning. Vi forventer, den bliver truffet senere, og hvis alt går, som det tegner i øjeblikket, vil det medføre, at FN-anmodningen

om at udsende folk først kommer til Danmark i løbet af august-september. Det er jo ikke noget heldigt tidspunkt set i sammenhæng med arbejdsgangen her i Folketinget, og derfor har regeringen valgt at fremsætte dette beslutningsforslag, for at vi kan være rede, når FN's Sikkerhedsråd har truffet sin beslutning. Det betyder så, at regeringen selvfølgelig vil rådføre sig med nævnet og med forsvarsforligspartierne. Det er også et svar til hr. Engell.

Der er jo sat tidsgrænser for denne operation. Vi anslår, at udsendelsen vil vare ca. 7 måneder, og ændringer vil selvfølgelig føre til, at vi nøje rådfører os både med nævn og forsvarsforligspartierne.

Hr. Søvnald spurgte til den civile støtte. Her gives der jo betydelig støtte fra UNHCR, og der gives betydelig støtte fra EU, og herigennem bidrager Danmark aktivt med støtte til den civile indsats i Vestsahara. Jeg synes, at en yderligere drøftelse af, om vi skal give civil støtte, måske kan tages under udvalgsarbejdet; men vi giver altså støtte i kraft af vores store bidrag til FN's organisationer og til EU, så der er altså danske penge, som direkte går til dette.

Til hr. Skaarup vil jeg godt gøre den bemærkning, at jeg nærmest må forstå hr. Skaarup sådan, at det var en principiel afvisning af, at Danmark skulle deltage i fredsbevaring. Dansk Folkeparti er jo i øvrigt heller ikke tilhænger af, at man civilt forsøger at hjælpe befolkningen i fattige dele af verden, og hvor der er sociale og økonomiske problemer. Med andre ord ønsker Dansk Folkeparti på ingen måde, at Danmark skal yde bidrag til at forhindre flygtningestrømmen.

De overordnede målsætninger for vores ulandsbistand, for vores deltagelse i fredsbevaring, for vores deltagelse i arbejdet med at løse konflikter i andre dele af verden er jo at undgå flygtningestrømme og sociale og økonomiske problemer; men jeg kan kun konstatere, at det altså er en filosofi, som er helt fremmed for Dansk Folkeparti.

Det er så i øvrigt ikke korrekt, når hr. Peter Skaarup konstaterer, at der er sket et skred med hensyn til Danmarks deltagelse i fredsbevarende aktioner. Der er en meget lang tradition for, at vi i Danmark deltager i fredsbevaring. Det gjorde vi i Cypern, og det gjorde vi i Congo tilbage i 1960'erne.

Danmark er et af de lande i verden, som gennem årtier har den største erfaring med deltagelse i fredsbevarende aktioner. Og det er fak-

tisk noget, som de politiske partier her i Folketinget bredt har været enige om, at Danmark skulle gøre – i øvrigt sammen med ligesindede nationer: de nordiske lande, Irland og Canada for at nævne nogle af de lande, der har ligget mest på linje med Danmark i denne sag. Vi har en lang tradition for deltagelse i fredsbevarende arbejde, og det er også en af grundene til, at danskerne er gode til at deltage i disse opgaver. Vi er efterspurgt. Danske soldater og politifolk og andre har oparbejdet betydeligt kendskab til, hvorledes man løser fredsbevarende opgaver. Godt for det.

Hr. Keld Albrechtsen spørger, om man ikke i stedet for kunne have forestillet sig en politistyrke. Det er altså ikke det, der er bedt om. De særlige opgaver, som skal løses af MINURSO, løses efter mit skøn bedst ved regulære militære styrker, således som også FN har bedt om det.

Jeg vil godt også over for hr. Behnke understrege, at vi selvfølgelig forventer, at FN betaler for de tjenester, vi her yder. Vi har da haft problemer, ikke mindst i forhold til Cypern, men der er lavet aftaler med FN, og FN betaler også tilbage på den gæld, der er oparbejdet i forhold til de store udgifter, som Danmark over årene oparbejdede på Cypern.

Endnu en gang: Jeg kan konstatere en meget bred tilslutning til dette forslag. Jeg mener her, at Danmark yder et godt bidrag til at få løst en virkelig vanskelig konflikt i Europas nærområde.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Udenrigsministeren brugte over for kritikerne af det her forslag den vending, at svenskerne også ville tilstille materiel til aktionen. Det er muligt, at jeg ikke kan læse indenad, men jeg kan i hvert fald ikke i det forslag, der er fremsat, finde det nævnt nogen steder, at svenskerne bidrager med noget i forbindelse med Vestsaharaaktionen, men det er da muligt, at de gør det. Så synes jeg bare, at det skulle have været nævnt i selve forslaget, så vi havde et ordentligt grundlag at træffe beslutningen på.

Med hensyn til det skred, som Dansk Folkeparti var inde på, at der er sket i dansk udenrigs- og forsvarspolitik, vil vi fastholde, at der med den borgerlige regering i 1982 altså kom en ny international mulighed for Danmark, og at man anvendte den mulighed til at være meget aktiv på arenaen. Og det var jo også med fredsbevarende aktioner, hvor man måske tidli-

gere havde været med i nogle militære aktioner, hvor det var fredsbevarende, så var det nu fredsskabende aktioner. Jeg vil gerne have lov til at holde fast i, at det altså var tilfældet. Det oplevede man ikke før 1982.

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Der var et enkelt spørgsmål, som det falder i min lod at besvare. Det var hr. Hans Engell, der refererede til forsvarsforliget og den aftale, der er om afholdelse af udgifter til internationale formål.

Det er jo således, at vi i forliget afsatte en ramme på 530 mio. kr. Og så sagde vi, at inden for det beløb skulle det afholdes inden for forsvarsforligsrammen, og hvad der lå ud over skulle afholdes uden for. Jeg kan i øvrigt sige, at beløbet prisreguleret til 1998-priser er på 557 mio. kr. Det er også således, at vi i de første år ikke har udnyttet rammen fuldt ud. Regnskabs-tallene for 1997 tyder på, at vi kommer til at ligge på omkring 500 mio. kr., og det betyder altså, at vi heller ikke i det år vil nå op på den fulde ramme, der var afsat til disse formål.

Forventningen vil være, at vi i 1998, hvis vi ikke traf yderligere beslutninger om udsendelse af styrker, ville ligge på cirka samme niveau. Hertil vil så komme udgiften til udsendelse af en styrke til Vestsahara, og her har vi jo altså anslået udgiften til ca. 60 mio. kr. for 8 måneder. Ikke alle de 8 måneder vil falde i 1998, og derfor vil min forventning være, at vi altså også i 1998 vil kunne holde os inden for den ramme, der er afsat. Men jeg udelukker ikke, at vi, når vi kommer frem til 1999, ikke mindst i lyset af muligheden for udsendelse af SHIRBRIG, kan komme op over rammen, og derfor er det selvfølgelig en diskussion, som vi skal tage forsvarsforligspartierne imellem.

Jeg vil godt sige, at med det her forslag har vi overhovedet ikke udnyttet den ramme og den overførselsadgang, der var mellem de 5 år i forsvarsforliget, og at vi altså heller ikke med denne beslutning kommer op over det beløb, der er afsat for 1998.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 6:

Forslag til folketingsbeslutning om Folketingets samtykke til vedtagelse af afgørelser og rammeafgørelser.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 31/3 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil gerne starte med at understrege, at samarbejdet i 3. søjle er et mellemstatsligt samarbejde. Det gælder både for det eksisterende samarbejde i Maastricht-Traktaten, og det gælder for det fremtidige samarbejde i Amsterdam-traktaten. Indførelsen af de nye typer af retsakter, rammeafgørelse og afgørelse, medfører ingen ændring i det forhold, at samarbejdet er mellemstatsligt.

Regeringen finder det derfor heller ikke nødvendigt at ændre de procedurer, som hidtil har fundet anvendelse ved vedtagelse af fælles aktioner i det samarbejde om retlige og indre anliggender, der blev etableret med Maastricht-Traktaten. På det praktiske plan foregår dette samarbejde mellem regering og Folketing i Europaudvalget, også for så vidt angår 3. søjle.

Regeringen finder, at det eksisterende samarbejde fuldt ud tilgodeser såvel regeringens som Folketingets interesser. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget. Det siger i øvrigt sig selv, at regeringen når som helst er rede til at diskutere med Europaudvalget og Europaudvalgets underudvalg, hvorledes vi eventuelt kan forbedre procedurerne for Europaudvalgets arbejde.